

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. Š.**, zastoupeného advokátem Mgr. Alešem Hájovským se sídlem nám. Republiky 57, Tachov, proti žalovanému **řediteli Policie České republiky, Správy Západočeského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 1. 2005 č. j. 58 Ca 81/2004 – 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 1. 2005 čj. 58 Ca 81/2004 - 32, jímž bylo rozhodnuto o odmítnutí žaloby, o tom, že žalobci se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací soudní poplatek 2000 Kč, který bude vyplacen po právní moci tohoto usnesení, a o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu vyplývá, že žalobce se žalobou ze dne 18. 11. 2004, adresovanou Krajskému soudu v Plzni, domáhal přezkoumání pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2004 č. 683/2004, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Tachov ze dne 3. 5. 2004 č. 92/2004 o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Žalobce dodatečně uvedl, že rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 9. 7. 2004. Původní žalobu podal dne 8. 9. 2004 Okresnímu soudu Plzeň-město,

který však řízení zastavil, a to usnesením sp. zn. 13 C 91/2004, které nabylo právní moci dne 20. 10. 2004.

Krajský soud zjistil z doručky, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci ve skutečnosti doručeno dne 14. 7. 2004. Žalobce pak podal žalobu u Okresního soudu Plzeň-město dne 8. 9. 2004. Tento okresní soud nebyl k projednání věci příslušný a proto usnesením ze dne 21. 9. 2004, sp. zn. 13 C 91/2004, řízení zastavil a žalobce poučil o dalším procesním postupu podle § 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Toto usnesení okresního soudu nabylo právní moci dne 20. 10. 2004 a žalobce podal žalobu u Krajského soudu v Plzni dne 18. 11. 2004.

Krajský soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného se týkalo propuštění žalobce jako policisty ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. V tomto případě neplatí pro podání žaloby obecná dvouměsíční lhůta stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s., nýbrž lhůta jiná, stanovená zvláštním zákonem. Jde o ust. § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., podle něhož návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem podle předchozího odstavce je možno podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 132, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Krajský soud dovodil, že posledním dnem třicetidenní lhůty byl den 13. 8. 2004. Žalobce však podal žalobu u Okresního soudu Plzeň-město až dne 8. 9. 2004, tedy po uplynutí této zákonné lhůty. Zmeškání této lhůty pro podání žaloby přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Krajský soud učinil závěr, že žalobce dodržel zákonnou lhůtu k podání žaloby ke krajskému soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví a tak se má ze zákona za to, že žaloba byla podána dnem, kdy žalobcova původní žaloba došla Okresnímu soudu Plzeň-město. K tomuto soudu, který ovšem rozhoduje nikoli ve správním soudnictví, ale v občanském soudním řízení, však byla žaloba podána až po uplynutí třicetidenní lhůty stanovené k jejímu podání, což znamená, že žaloba adresovaná krajskému soudu a směřující vůči rozhodnutí žalovaného byla opožděná. Krajský soud proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděně podanou odmítl.

Žalobce opřel kasační stížnost o tvrzenou nezákonnost usnesení o odmítnutí žaloby.

Žalobce namítl, že § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. neobsahuje žádné obdobné ustanovení jako § 72 odst. 4 s. ř. s. Toto ustanovení se podle názoru žalobce vztahuje pouze k s. ř. s.

Žalobce spatřuje pochybení krajského soudu v tom, že neakceptoval obecnou dvouměsíční lhůtu stanovenou zákonem „č. 180/2002 s. ř. s.“ a věcí se nezabýval věcně.

Žalobce navrhl, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyvracel její důvodnost a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Uvádí-li se v ust. § 72 odst. 4 s. ř. s., že zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout, pak jsou tím míněny všechny lhůty k podání žaloby uvedené v § 72 odst. 1 až 3, tedy lhůta dvou měsíců nebo lhůta jiná, kterou stanoví zvláštní zákon, či lhůta tří let

v níž lze podat žalobu podle § 66 odst. 1 a 2 s. ř. s. V této souvislosti je bezpředmětná námitka, že ust. § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. nestanoví, že zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout, protože tuto zásadu stanoví obecně, pro všechny lhůty k podání žaloby, ust. § 72 odst. 4 s. ř. s.

V ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. je stanovena obecná dvouměsíční lhůta k podání žaloby, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Jedním z případů, kdy zákon stanoví jinou lhůtu, je právě ust. § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.; zákon stanovil lhůtu kratší než je lhůta obecná, a to lhůtu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V této lhůtě bylo třeba podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

V projednávané věci žalobce podal žalobu u Okresního soudu Plzeň-město, i když šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu u místně příslušného krajského soudu. Okresní soud Plzeň-město postupoval podle § 72 odst. 3 s. ř. s. a žalobce podal včas (ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení) žalobu krajskému soudu.

Žalobce ovšem podal žalobu u Okresního soudu Plzeň-město opožděně, po uplynutí shora uvedené lhůty 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy bylo soudem v občanském soudním řízení pravomocně rozhodnuto o zastavení řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř., je nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu, zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená s. ř. s., případně zvláštním zákonem, neboť v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). V případě, že žaloba došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), je na místě ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., byť žaloba podaná věcně a místně příslušnému soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví byla podána včas (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005 čj. 3 As 30/2005 - 66).

V projednávané věci krajský soud tím, že žalobu odmítl jako opožděnou, postupoval v souladu se zákonem a kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu